

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **T. T. s. r. o., IČO X**
sídlem S. 454/25, X D.
zastoupená advokátem Mgr. Janem Plintou
sídlem Petřkovická 974/5a, 725 29 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

a proti
odpůrci: **obec Bělá pod Pradědem**
sídlem Domašov 381, 790 01 Bělá pod Pradědem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č. j. KUOK 43541/2024, a o návrhu na zrušení části Územního plánu Bělá pod Pradědem ze dne 14. 9. 2022

takto:

- I. Žaloba, aby soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 4. 2024, č. j. KUOK 43541/2024, **se zamítá.**
- II. Návrh, aby soud zrušil Územní plán Bělá pod Pradědem ze dne 14. 9. 2022 v části I.A. Textová část, Kapitola L – Stanovení pořadí změn v území (etapizace), **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobkyni **bude** z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku **vrácen** soudní poplatek ve výši 5 000 Kč.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Městský úřad Jeseník (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 14. 4. 2023, č. j. MJ/20526/2023/SÚ/KuA zamítl podle § 94p odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) žádost žalobkyně o vydání společného povolení pro novostavbu dvou domů pro krátkodobou rekreaci v Bělé pod Pradědem, části F. na pozemcích parc. č. X, XA a XB v k. ú. D. u J., a to s odůvodněním, že dotčený orgán územního plánování ve svém závazném stanovisku podle § 96b odst. 2 stavebního zákona ze dne 14. 12. 2022 (dále jen „Stanovisko MěÚ“) označil záměr za nepřipustný „z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování“, konkrétně pro rozpor s Územním plánem Bělá pod Pradědem ze dne 14. 9. 2022 (dále jen „ÚP BpP 2022“), který stanovil v místní části F. závazné pořadí změn v území (etapizaci výstavby) tak, že realizace nových staveb pro bydlení a rodinnou rekreaci bude přípustná až po vybudování splaškové kanalizace napojené na stávající stokovou síť, přičemž tato dosud vybudována není. Současně orgán územního plánování označil záměr za rozporný s cíli a úkoly územního plánování vyjádřenými v § 18 odst. 1 a v § 19 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Stavební úřad tudíž s odkazem na § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, žádost bez dalšího zamítl.
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím k odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil rozhodnutí stavebního úřadu v části výroku odkazující na ustanovení zakládající příslušnost stavebního úřadu a doplnil výčet účastníků daného řízení, ve zbytku je podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. Odvolací námitky žalobkyně shledal žalovaný nedůvodnými a vypořádal je s pomocí obsahu závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 6. 10. 2023 (dále jen „Stanovisko KÚ“), vydaného podle § 149 odst. 7 stavebního zákona a interního sdělení tohoto orgánu ze dne 16. 1. 2024.

B) Shrnutí obsahu stanovisek účastníků

Žaloba/návrh

3. Žalobkyně žalobou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) požadovala zrušení rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu. Žalovaný podle žalobkyně pochybil tím, že přihlížel k nezákonnému Stanovisku KÚ, v němž byl při interpretaci ÚP BpP 2022 použit pouze jazykový výklad, podle něž nelze realizovat jakékoli stavební záměry do doby vybudování kanalizace. Tento výklad ale neodpovídá účelu ÚP Bělá, z jehož odůvodnění vyplývá, že obec přistoupila k etapizaci s ohledem na skutečnost, že novou zástavbou v části obce F. a přestavbou stávajících objektů se rekreační potenciál dostal na hranici kapacitních možností co se týče likvidace odpadních vod, přičemž žalovaný nezohlednil existenci již pravomocného rozhodnutí o povolení stavby ČOV, v němž se vodoprávní úřad zabýval i jejím vlivem na podzemní vody v lokalitě a dospěl k závěru, že je v souladu s právními předpisy a že byl ochráněn zájem stávajících obyvatel části F. na ochraně podzemní vody. Žalobkyně tedy již nyní může ČOV postavit a napojit, a tudíž není v souladu s účelem etapizace v ÚP BpP 2022, aby nemohla realizovat i svůj stavební záměr. Tvrzení o absenci výjimek pro F. ve Stanovisku KÚ je nepochopením

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

argumentace žalobkyně, ta se totiž nedožadovala aplikace výjimky, nýbrž teleologického výkladu ÚP BpP 2022, při jehož použití je třeba ustanovení o zavedení etapizace vykládat tak, že se toto neaplikuje u žadatelů, kteří před nabytím účinnosti ÚP BpP 2022 (před 1. 10. 2022) již měli stavebně povolenou stavbu ČOV, která bude zajišťovat likvidaci odpadních vod pro stavební záměry těchto žadatelů.

4. Dále žalobkyně navrhla, aby soud podle třetí věty § 101a odst. 1 s. ř. s., tj. v rámci tzv. incidenčního přezkumu opatření obecné povahy ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, č. 3470/2016 Sb. NSS, zrušil také ÚP BpP 2022 v části I.A. Textová část, Kapitola L – Stanovení pořadí změn v území (etapizace), neboť je toto ustanovení neproporční ke stanoveným cílům. Podle odůvodnění návrhu ÚP BpP 2022 (viz bod F.12 textové části odůvodnění, str. 128 a násl.) byla důvodem zakotvení etapizace v místní části F. nadměrná výstavba, zápach z odpadních vod a nedostatek míst k parkování, což nemůže v testu proporcionality obstát, neboť omezení výstavby do doby zřízení kanalizace nijak neovlivní výstavbu pozemních komunikací či parkování, a tedy se nijak nedotkne otázky úzkých cest či nedostatku parkování u stávajících nemovitostí. Uvedené lze regulovat požadavky na stavební záměry (např. vyžadováním dostatku prostoru pro parkování). Nadto zapáchající odpadní vody nelze řešit faktickým zastavením výstavby ČOV (počet nových ČOV na toto nemá žádný vliv), nýbrž je třeba hlídat pravidelné čištění a provoz těchto ČOV v souladu s právními předpisy a trestat případné porušení právních předpisů. Ani nadměrnou výstavbu nelze regulovat zavedením etapizace, neboť ta výstavbu pouze odkládá do doby splnění stanovených podmínek. Rovněž v ÚP BpP 2022 není ani rámcově stanoveno, v jakých termínech bude obec splaškovou kanalizaci a napojení na stávající stokovou síť realizovat, a žalobkyni není známo, že by tak již obec učinila, či alespoň zahájila projektovou přípravu k této výstavbě. Zakotvení etapizace tak podle žalobkyně představuje fakticky nepřiměřenou a nepřípustnou stavební uzávěru (viz rozsudek NSS sp. zn. 5 As 194/2019). Jak sama obec konstatuje, v místní části F. dochází k rozvoji (ve smyslu výstavby stavebních objektů), a pokud žalobkyně zamýšlela stavět v zastavitelném území, na pozemku k tomu určeném a podle pravidel pro výstavbu na tomto území, je nepřiměřené, aby byla takto zpětně omezena, nadto způsobem, který nepovede k naplnění deklarované cíle.

Vyjádření žalovaného a odpůrce

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil svou vázanost obsahem závazného stanoviska dotčeného orgánu, jakož i jeho odbornou povahu omezující přezkum věcné správnosti závěrů v něm vyjádřených. Žalobkyně pode něj nereagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž do žaloby pouze zkopírovala text odvolání. Napadla tak pouze jeden z důvodů nepřípustnosti záměru, ačkoli Stanovisko KÚ kromě potvrzení závěru o nesouladu záměru žalobkyně s ustanovením ÚP Bělá o etapizaci poukázalo i na rozpory další. Podle žalovaného by tak i v případě akceptace námitek žalobkyně proti výkladu ustanovení ÚP BpP 2022 o etapizaci zůstal výsledný výrok Stanoviska KÚ o nepřípustnosti záměru žalobkyně platným. K argumentaci povolením ČOV žalovaný uvedl, že přezkum tohoto rozhodnutí již není možný pro uplynutí lhůty, avšak je zřejmé, že nebylo zákonné a došlo k evidentnímu pochybení vodoprávního úřadu, který povolení předmětné ČOV vydal bez vyhodnocení námitek obce, přičemž prý spoléhal na to, že se v ÚP BpP 2022 nové záměry v lokalitě F. nepřipustí.
6. Odpůrce se zcela ztotožnil se stanoviskem žalovaného.

C) Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

Odůvodnění výroku I. rozsudku – zamítnutí žaloby proti rozhodnutí

8. Stavební zákon s účinností od 1. 1. 2018 stanoví v § 96b, že závisí-li vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona nebo podle zvláštního zákona na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování, který v takovém stanovisku určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Stanovisko podle § 96b stavebního zákona je závazným stanoviskem podle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, a tedy ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu úkonem učiněným dotčeným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je tak jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit. Je-li v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 6, resp. § 51 odst. 3 správního řádu), srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-42, odst. 18.
9. V posuzované věci žalobkyně proti obsahu Stanoviska MěÚ brojila v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný proto v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu předmětného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, neboť věcné posouzení odvolacích námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska žalovanému nepřislušelo. Nadřízený orgán stanovisko změnil, přičemž v souladu se závěry judikatury přezkoumával nejen jeho zákonnost, ale i věcnou správnost (viz rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013-72).
10. Změna závazného stanoviska vydaná podle § 149 odst. 7 správního řádu je svou povahou opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30). Z hlediska přezkumu prováděného soudy rozhodujícími ve správním soudnictví je pak podstatné, že závazné stanovisko podle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ve správním soudnictví jej lze proto přezkoumat pouze postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt, tj. v řízení o žalobě proti na něm založenému rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127). Právě tohoto přezkumu se žalobkyně žalobou domáhala.
11. Z obsahu Stanoviska KÚ soud zjistil, že nadřízený orgán územního plánování potvrdil výrok Stanoviska MěÚ, že je posuzovaný záměr nepřípustný. Neztotožnil se ale se závěrem Stanoviska MěÚ, že je posuzovaný záměr v souladu se Zásadami územního rozvoje Olomouckého kraje ve znění Aktualizací č. 1, 2b, 3, 2a, 4 a 5 (dále jen „ZÚR“), neboť podle nadřízeného orgánu záměr nesplňuje požadavek bodu 73.2.1. ZÚR, aby byl ve vymezených rekreačních krajinných celcích realizován přírůstek kapacity individuální rekreace pouze

výjimečně (a preferována byla přeměna původních venkovských objektů na rekreační chalupy), neboť záměr navrhuje navýšení kapacit individuální rekreace bez zřejmého důvodu pro výjimku. Dále nadřízený orgán označil za zpochybnitelný závěr Stanoviska MěÚ o tom, že záměr splňuje přípustný rozsah zastavění pozemku, neboť projektová dokumentace záměru neřeší vstupy do domů žádnou z forem zpevněných ploch ani teras, což je nepravděpodobné, avšak s ohledem na absenci vlivu na celkový závěr o nepřípustnosti záměru k tomuto pochybení nadřízený orgán územního plánování více nepřihlížel. Zcela se však nadřízený orgán ztotožnil se Stanoviskem MěÚ, že záměr je v rozporu se stanovením pořadí změn v území (etapizací), přičemž v tomto ohledu odkázal na obsah přezkoumávaného Stanoviska MěÚ. Dále nadřízený orgán uvedl, že doplnil posouzení souladu záměru s ÚP BpP 2022 o požadavky koncepčních zásad, které prvostupňový orgán opomenul posoudit. Doplnil tak, že záměr nerespektuje požadavek kapitoly B.4.1. ÚP BpP 2022 realizovat přírůstek kapacit rodinné rekreace jen výjimečně, ani požadavek kapitoly B.5. písm. b) ÚP BpP 2022 respektovat strukturu a charakter stávající zástavby, tj. rozvolněnou nízkopodlažní zástavbu rodinných domů vesnického typu, neboť výrazně snižuje výměru pozemku pro jeden dům i vzájemné rozestupy objektů, přičemž právě nevhodné zahušťování zástavby bylo důvodem striktního omezení výstavby individuální rodinné rekreace i další regulace nové zástavby požadavkem na zohlednění charakteru původní rozvolněné zástavby, přiměřeného měřítka a proporcí stávající zástavby. Pro dokreslení poukázal nadřízený orgán i na skutečnost, že záměr naplňuje definici apartmánového domu uvedenou v kapitole F.2.14 ÚP BpP 2022, jejichž výstavba je na celém území obce zakázána (kapitola F.3.1.g ÚP BpP 2022).

12. Dále se nadřízený orgán ve Stanovisku KÚ ztotožnil se závěrem Stanoviska MěÚ, že záměr je v důsledku nerespektování etapizace (vázanosti možnosti další výstavby v místní části F. na realizaci splaškové kanalizace) v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s požadavky § 18 odst. 1 a § 19 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. I tento závěr ale doplnil tak, že záměr nerespektuje ani požadavky na umístění, uspořádání a řešení staveb ve smyslu § 19 odst. 1 písm. d) stavebního zákona (rozvolněnou zástavbu) a na umístění a uspořádání staveb s ohledem na stávající charakter a hodnoty území ve smyslu § 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona (pouze dvoumetrový odstup od hranice zastavěného území neumožňuje „měkký“ přechod zástavby do volné krajiny a výstavba domu v tzv. „druhém pořadí“ dostává rekreační potenciál lokality za hranici kapacitních možností).
13. Závěrem se nadřízený orgán územního plánování vypořádal s námitkami žalobkyně proti Stanovisku MěÚ. Vysvětlil žalobkyni, že obec nepochybila, pokud o pořizování nového územního plánu žalobkyni individuálně nezpravila, neboť oznamování písemností v procesu pořizování územního plánu se odehrává výlučně na úřední desce, dále vyvrátil tvrzení žalobkyně o překvapivosti postoje obce odkazem na nesouhlasný postoj obce k vybudování ČOV žalobkyní, který vodoprávní úřad v řízení ignoroval, za nedůvodnou označil námitku užití izolovaného gramatického výkladu příslušných ustanovení ÚP BpP 2022 a odmítl snahu žalobkyně vynucovat si povolení hlavní stavby existencí povolení stavby vedlejší (ČOV povolená nadto pro nepřípustné apartmánové domy) i její výklad, podle něhož by ustanovení o etapizaci nemělo být aplikováno na případy, kdy již pro záměr byla povolena ČOV.
14. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný seznámil žalobkyni se Stanoviskem KÚ a ta vůči němu podala námitky, s nimiž se nadřízený orgán územního plánování vypořádal sdělením ze dne 16. 1. 2024. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí

veškeré závěry Stanoviska KÚ, včetně vypořádání námitek žalobkyně a obsahu následného sdělení ze dne 16. 1. 2024 zopakoval a uvedl, že s využitím obsahu Stanoviska KÚ vyhodnotil odvolací námitky žalobkyně jako nedůvodné.

15. Ze shrnutého obsahu Stanoviska KÚ, převzatého do textu napadeného rozhodnutí, je zcela zřejmé, že rozpor záměru žalobkyně s ustanovením ÚP BpP 2022 o etapizaci, tj. se Stanovením pořadí změn v území upraveným v kapitole L, nebyl jediným důvodem závěru nadřízeného orgánu územního plánování o tom, že *„Záměr je z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování nepřípustný“*. Nadřízený orgán územního plánování totiž změnil a doplnil Stanovisko MěÚ o další důvody spolupodílející se na závěru o nepřípustnosti záměru žalobkyně, a to nesoulad záměru s požadavkem bodu 73.2.1. ZÚR, požadavkem kapitoly B.4.1. ÚP BpP 2022, požadavky kapitoly B.5. písm. b) ÚP BpP 2022, a dále rozpor záměru s cíli a úkoly územního plánování uvedenými v § 18 odst. 1 a § 19 odst. 1 písm. d), e) a f) stavebního zákona (v podrobnostech viz výše). Ze závěru Stanoviska KÚ přitom neplyne, že by tyto další důvody nepřípustnosti záměru byly pouze doplňkové k „hlavnímu“ důvodu spočívajícímu v nerespektování stanovené etapizace. Žalobkyně však v žalobě napadla pouze jediný z kumulativně uvedených důvodů nepřípustnosti záměru. Krajský soud se tudíž zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že i v případě akceptace námitek žalobkyně proti výkladu ustanovení ÚP BpP 2022 o etapizaci by zůstal výsledný výrok Stanoviska KÚ o nepřípustnosti záměru žalobkyně platným. V takovém případě bylo zcela zbytečné, aby se soud námitkami žalobkyně proti etapizaci a jejím důvodům zabýval, neboť ani případný závěr o nesprávnosti výkladu předmětné kapitoly L textové části ÚP BpP 2022, by nemohl mít sám o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Byl-li závěr o nepřípustnosti záměru z hlediska územního plánování opřen kumulativně o více důvodů, nelze zrušit napadené rozhodnutí, pokud nebyly žalobou napadeny všechny tyto důvody. Krajský soud se tudíž žalobní argumentací žalobkyně pro bezpředmětnost nezabýval a pro zjevnou nadbytečnost neprovedl ani jí navržené důkazy rozhodnutím o povolení stavby ČOV a sdělením obce Bělá pod Pradědem, zda výstavbu splaškové kanalizace a napojení n stávající stokovou sít v místní části F. provede.
16. Pro úplnost krajský soud uvádí, že žalobkyně v části žaloby, v níž namítala nezákonnost Stanoviska KÚ, také připomněla, že žádost o vydání společného povolení podala již 17. 12. 2021, kdy byl její stavební záměr v souladu s tehdejší územním plánem. Byť tato připomínka nemá podle krajského soudu povahu žalobního bodu, neboť žalobkyně nevysvětlila, jak měla uvedená skutečnost ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, uvádí krajský soud stručně následující: Z obsahu správního spisu skutečně vyplývá, že žalobkyně k žádosti o vydání společného povolení na předmětné novostavby dvou domů (ubytovacích zařízení) doložila i kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 20. 8. 2021, č. j. MJ/45310/2021/SÚ/Cha, v němž orgán územního plánování hodnotil soulad záměru žalobkyně s Územním plánem Bělá pod Pradědem účinným od 25. 1. 2010 ve znění Změny č. 1 účinné od 24. 10. 2013. Dále však z obsahu správního spisu soud zjistil, že předmětné společné řízení bylo usnesením stavebního úřadu ze 14. 1. 2022 na dobu nejdéle 60 dnů přerušeno a žalobkyně byla podle § 94l odst. 6 stavebního zákona vyzvána, aby odstranila nedostatky své žádosti. Žalobkyně vytknuté nedostatky podáním ze dne 29. 3. 2022 sice odstranila, avšak stavební úřad zjistil, že žádost nesplňuje další požadavky právních předpisů, a proto usnesením ze dne 11. 4. 2022 řízení opětovně na dobu nejdéle 60 dnů přerušil a vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků žádosti, načež na žádost žalobkyně usnesením ze dne 13. 6. 2022 tuto lhůtu prodloužil o dalších 90 dnů. Žalobkyně doložila stavebnímu úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

požadované podklady dne 9. 11. 2022. S ohledem na úpravu podkladů a zejména na skutečnost, že dne 1. 10. 2022 nabyl účinnosti nový ÚP BpP 2022, pak požádal stavební úřad o vydání nového závazného stanoviska podle § 96b stavebního zákona, které však již bylo pro žalobkyni nepříznivé.

17. Popsanému postupu stavebního úřadu nelze podle krajského soudu ničeho vytknout. Pokud by žalobkyně předložila stavebnímu úřadu dne 17. 12. 2021 žádost bez vad a k ní doložila i všechny potřebné podklady, zřetelně by mohlo být její žádosti vyhověno, neboť by byl její záměr shledán z hlediska územního plánování přípustným. Žalobkyně však předložila žádost s vadami a bez všech potřebných podkladů, jejichž doplnění jí trvalo takřka rok. Jelikož je pro rozhodování správních orgánů rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, přičemž uvedené platí i pro rozhodování odvolacího správního orgánu (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, a ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-129, zejména body 36 a 37), postupoval stavební úřad správně, pokud vyžádal zpracování aktuálního stanoviska orgánu územního plánování a soulad záměru žalobkyně hodnotil optikou ÚP BpP 2022, tj. územní plánu platného a účinného v době vydání jeho rozhodnutí. Dále je třeba uvést, že ačkoli jsou dotčené orgány vázány vlastními závaznými stanovisky, umožňuje § 4 odst. 4 stavebního zákona vydat v téže věci nové závazné stanovisko *na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno*. Vydání nového územního plánu obce je pak bezesporu novou skutečností v uvedeném smyslu, a tudíž bylo Stanovisko MěÚ dne 14. 12. 2022 vydáno v souladu s § 4 odst. 4 stavebního zákona jako tzv. navazující závazné stanovisko, tj. stanovisko navazující na původní kladné stanovisko ze dne 20. 8. 2021, jak správně jeho označení změnil nadřízený orgán územního plánování výrokem Stanoviska KÚ. V odůvodnění Stanoviska KÚ pak nadřízený orgán územního plánování uvedl, že podstatnými změnami podmínek, za kterých bylo vydáno původní závazné stanovisko, jsou omezení výstavby zařízení individuální rekreace v obci a stanovení etapizaci pro výstavbu v místní části F.
18. K tvrzení žalobkyně, že učinila kroky k realizaci ČOV, aby vyhověla připomínkám obce Bělá pod Pradědem, a tudíž by ad absurdum nyní mohla vystavět a užívat ČOV, ale již by nemohla realizovat novostavby domů, jimž má tato ČOV sloužit, krajský soud pouze uvádí, že v případě realizace nových staveb vyplývá povinnost stavebníka řešit odvedení a zneškodnění odpadních vod, které vzniknou v rámci užívání těchto staveb, z § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), a to způsobem v tomto zákoně uvedeným, tj. primárně odvedením do kanalizace, a není-li jí v daném místě, pak přímým čištěním s následným vypouštěním do vod povrchových nebo podzemních, přičemž podle uvedeného ustanovení nemůže být bez splnění této podmínky stavba povolena. Žalobkyně tedy interpretuje nutnost získání povolení na vybudování domácí ČOV zcela nesprávně jako vyhovění připomínky obce Bělá pod Pradědem. Žalobkyně plnila svou zákonnou povinnost, přičemž skutečnost, že jí nyní není vydané povolení na stavbu ČOV k užitku, je jen důsledkem toho, že včas nepředložila všechny podklady potřebné k vydání společného povolení, jak již soud uvedl výše.

Odůvodnění výroku II. rozsudku – odmítnutí návrhu na zrušení části opatření obecné povahy

19. Jak soud uvedl výše, navrhla žalobkyně, aby soud v rámci tzv. incidenčního přezkumu opatření obecné povahy současně se zrušením žalobou napadeného rozhodnutí zrušil i příslušnou pasáž ÚP BpP o stanovení etapizace výstavby v místní části F. (kapitola L textové

části). Krajský soud však dospěl k závěru, že pro přezkum napadené části ÚP BpP 2022 nejsou splněny podmínky.

20. Incidenční přezkum opatření obecné povahy má podle ustálené judikatury akcesorickou povahu ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí, při jehož vydání mělo být předmětné opatření obecné povahy užito. K incidenčnímu přezkumu opatření obecné povahy může tudíž zásadně dojít pouze za podmínky, že jeho závěr může ovlivnit výsledek řízení o žalobě proti rozhodnutí o (aplikujícím) správním rozhodnutí. Akcesoričnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy, tj. jeho reálný význam pro rozhodnutí o žalobě proti úkonu správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy vůči navrhovateli použito, je zvláštní podmínkou řízení o incidenčním návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Pokud je zjevné, že tato podmínka řízení není splněna, je namíste takový návrh odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 4. 10. 2022, č. j. 4 Ao 7/2021-179, č. 4404/2022 Sb. NSS).
21. Byla-li v posuzované věci žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z důvodu, že ani případný závěr o důvodnosti jediného žalobního bodu směřujícího proti aplikaci ustanovení ÚP BpP 2022 o etapizaci na posuzovaný záměr nemohl ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, je zjevné, že ani případný závěr o nezákonnosti předmětného regulativu ÚP BpP 2022 nemohl jakkoli právní postavení žalobkyně ovlivnit, tj. výsledek řízení o žalobě, změnit. Podmínka řízení spočívající v akcesoričnosti podaného návrhu tudíž splněna nebyla.

D) Závěr a náklady řízení

22. S ohledem na výše uvedené soud výrokem I. žalobu proti rozhodnutí podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a návrh na zrušení části opatření obecné povahy podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem III. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a současně podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve vztahu k odpůrci, neboť žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.
24. Výrokem IV. soud podle § 10 odst. 3 věta třetí ve spojení s § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč, zaplaceného žalobkyní za podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy, neboť byl tento návrh odmítnut.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 7. srpna 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu